

IBDIS

Editor: Luminița Bratu

Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Florența Sava

Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Titlul original: REVELATIONS FROM THE SOURCE

Copyright © 2021 by Barbara Hand Clow

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or utilized in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

Copyright © 2026 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLOW, BARBARA HAND

Revelații de la sursă/Barbara Hand Clow; trad. de Diana Irina
Cimut. - București: Prestige, 2026
ISBN 978-630-332-222-3

I. Cimut, Irina (trad.)

13

TOATE DREPTURILE, REZERVATE!

Este interzisă reproducerea totală sau
parțială a textelor fără acordul în scris al editurii, cu excepția
citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru
recenzii sau pentru referințe.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.youtube.com/@EDITURAPRESTIGE

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

<https://www.instagram.com/edituraprestige>

www.tiktok.com/@edituraprestige

◆ SENZAȚII/THRILLER

BARBARA HAND CLOW

REVELAȚII
DE LA
SURSĂ

Traducere de Didina Irina Cimut

PRESTIGE
București - 2026

Pentru Peter Rogers, Robert Dunkel,
Liz Clow și Gerry Clow

Sursa încheie *Trilogia Revelațiilor* și iată că doar acum, în 2021, pot identifica oamenii care m-au inspirat cel mai mult în această călătorie:

Peter Rogers este autorul cărții *A Painter's Quest: Art as a Way of Revelation*, care m-a inspirat să-l creez pe Armando Pierleoni, un psihopat abuzator și un pictor promițător. În această trilogie, el a reușit o transmutare alchimică totală, devenind un pictor revelator.

Robert Dunkel este un student strălucit în catolicism, care a decis să nu mai devină preot la tinerețe și a studiat până la urmă cu mine la Centrul Spiritual Lily Dale. Știam că suntem în același grup de suflete, iar el a început să-mi fie asistent. Cercetarea pentru fundamentul acestor cărți a fost provocatoare, iar fără îndemnul blând al lui Robert de a o înțelege și a o finaliza corect, nu aș fi putut termina această trilogie.

Liz Clow, fiica mea, este ilustratoarea acestei trilogii. Cititorii s-au delectat cu frumoasele ei lucrări artistice, dar mai e ceva. Ea a jucat un rol central în evoluția lui Armando, pictorul, deoarece, atunci când a apărut prima dată, Liz mi-a spus: „Orice-ar fi, mamă, fă-l pe Armando cât de rău poți!”. Acum îmi dau seama cât de multă dreptate a avut! Consider că sufletele adânc torturate de pe această planetă sunt cele

Notă pentru cititor:

Această carte este o operă de ficțiune. Descrierile evenimentelor curente sunt reale, dar orice referiri la persoanele sau locurile din viața reală sunt fictive.

care pot realiza transmutări alchimice profunde. Nu există limite, atunci când ne extindem (conștiința).

Cât despre tine, Gerry Clow, soțul și ghidul meu de-o viață, nu aș fi reușit fără dragostea ta, fără sprijinul tău artistic și vindecător. Să scriu ficțiune a fost întotdeauna cea mai intensă dorință a mea, dar nu aș fi putut reuși fără tine.

Această trilogie a fost un drum lung și provocator, iar editorul meu de dezvoltare, Meghan MacLean, a adus contribuții creative semnificative. Mulțumesc! Vă mulțumesc și vouă, Ehud Sperling și Jon Graham, pentru că ați crezut în mine, atunci când, uneori, eu nu am făcut-o. De asemenea, ca întotdeauna, voi, toți, Urșii de la editare, design și publicitate, ați fost și sunteți incredibili!

CUPRINS

PARTEA I

Muza lui Armando

1. Palazzo Vecchio	14
2. Unde este muza?.....	25
3. Mormântul lui Iisus.....	35
4. Școala pentru surzi din Verona	46
5. Moneda regelui Brienne.....	54
6. Ultima ispită	66
7. Muza a dispărut.....	77
8. Peșterile de tuf vulcanic din Orvieto	90
9. Opus Dei	105
10. Pe muchie.....	115
11. Cărarea din grădină	129
12. O fi cancer?	139

PARTEA A II-A

Acuzații

13. Obscenitate și viciu	152
14. Departamentul de Justiție al SUA.....	161
15. A patra dimensiune	172
16. Urmărește banii.....	184
17. Celsus și sfârșitul naturii.....	193
18. Papa Inocențiu al X-lea.....	205
19. Dezvăluirea	214
20. Catedrala Notre-Dame	227

21. Mausoleul lui Augustus	We know books	240
22. Schisma Vărsătorului		252
23. Eclipsă de Lună Plină		260
24. Scrisoarea părintelui Faccini		272

PARTEA A III-A

Sursa

25. Colapsul mediului		288
26. Eclipsele de Crăciun		298
27. Asasinarea		311
28. O adunare de bărbați		322
29. Învierea lui Armando		334
30. În carantină		345
31. Scaune muzicale		358
32. Cantata Pământului		370
33. Noua viziune asupra Atlantidei		385
34. De la reptilă la înțelept		403
35. Relicvele vorbesc		415
36. Marele final de la Sintra		430
Postfață: Întâlnirea		447

Stăm acum pe un vârf ciudat al istoriei, un timp în care lumea pare întoarsă cu susul în jos și nimic nu e așa cum ne-am imaginat. Nesiguranța este întotdeauna un precursor al schimbării drastice; transformarea e mereu precedată de dezastru și de frică. Vă îndemn să vă puneți credința în capacitatea de creație și de iubire a oamenilor, căci aceste două forțe, unite, au puterea de a ilumina orice întunecime.

**– EDMOND KIRSCH, PERSONAJ PRINCIPAL ÎN *ORIGINI*,
DE DAN BROWN (2018)**

Palazzo Vecchio

Alessandro de Medici stătea sub arcada slab luminată a intrării din capătul curții Palazzo Medici Riccardi din Florența. Fața lui era gânditoare ca impenetrabila statuie de marmură a unuia dintre strămoșii lui renascentiști. Tremura în aerul umed, de mijloc de ianuarie, așteptând ultimii oaspeți, pe ilustrul psihanalist din Roma, Lorenzo Giannini și pe misterioasa lui doamnă, Claudia Tagliatti. Se întâlneau să sărbătorească mutarea picturii lui Armando Pierleoni într-o nouă sală de la Uffizi.

Ah, iată-i că vin! Un bărbat mic, agil și îmbrăcat la modă, cu o licărire în ochi, sosi însoțit de femeia cu alură incitantă de jaguar și ochi negri, făcuți pentru a distinge lucrurile rafinate.

– Ah, Dr. Giannini, bănuiesc? Iar tu trebuie să fii Claudia Tagliatti? Cu mulți ani în urmă, eu l-am cunoscut pe tatăl tău. Eu sunt Alessandro. Bine ați venit! îi întâmpină el, făcându-le intrarea în apartamentele Medici din vechiul palat. Ușa grea de stejar se închise perfect în urma lor, la fel de perfect ca orice altceva Medici.

– Foarte amabil să ne invitați la sărbătoarea lui Armando, ne face mare plăcere, răspunse Lorenzo, examinând la Alessandro ochii negri, fața mare, pătrată și lungile fâșii orizontale de pe obrajii lui. Se întrebă dacă nu erau vechi răni de la scrimă. Captându-i privirea, Lorenzo văzu în ochii lui Alessandro o scurtă imagine cu el, cântărind aur pe o balanță medievală. Îl recunosc, deși nu-l mai întâlnise niciodată înainte, în această viață.

– Veniți, haideți să luăm o băutură, înainte să iasă Armando.

Ei îl urmară la un bar din marmură albă strălucitoare. Acolo, Alessandro își puse delicat mâna pe umărul gol al Claudiei, spunându-i:

– Claudia, eram foarte apropiat de tatăl tău, Leonardo. E o încântare să te cunosc. Dar de ce nu mi-a spus că ești așa de frumoasă? Știa cât de mult ador clasică perfecțiune romană.

Surprinsă de ochii lui negri, ea îi încuviință complimentul cu un zâmbet sarcastic. Alessandro îi susținu privirea, cât îi întinse un pahar cu vin roșu, apoi îi conduse pe amândoi la ceilalți invitați. Așezați pe scaune aranjate în fața unei mese lungi de stejar, Pietro și Matilda Pierleoni, părinții lui Armando, își exprimară plăcerea revăzându-i pe Lorenzo și pe Claudia, iar Simon și Sarah Appel se întoarseră în scaune ca să dea mâna cu ei. Jennifer Pierleoni, sora lui Simon și soția artistului, purtând un costum din jerseu negru, strâns pe corp, apăru dramatic, intră și se așeză. Alessandro le atrase atenția către un bărbat în sutană de iezuit, încheiată cu mici nasturi feminini din perle până la gulerul preoțesc din dreptul mărilor lui Adam.

– Acesta este părintele Giorgio Faccini, invitatul meu special, arhivarul Vaticanului. A dezvoltat o fascinație, față de pictura lui Armando, cu Iisus și Maria Magdalena.

Suplul și arătosul iezuit zâmbi cald, cu mult șarm.

– Chiar așa, Lorenzo Giannini! Încântat de cunoștință. Am auzit foarte multe despre dumneavoastră.

Cuvintele sale, rostite cu o voce genială și melodică, trădau cumva o undă de nervozitate ascunsă. Părintele Faccini stătea așezat lângă Lorenzo, poate un pic prea aproape.

Acest lucru puse metronomul psihic al lui Lorenzo pe alertă maximă.

– Ah, chiar ați auzit, nu-i așa? Nu mi-am dat seama că sunt cunoscut la arhive.

Dar Lorenzo observă că Alessandro le urmărea de aproape conversația. Preotul părea captivat de Alessandro, dar Lorenzo simțea tumultul din spatele fațadei.

– Oh! exclamă părintele Faccini, fluturându-și mâinile subțiri și elegante. Eu sunt în Roma de ani de zile și *toată lumea* a auzit de dumneavoastră – marele mag al Romei. Ați aflat că se construiesc noi spații de depozitare în arhive? E o treabă atât de frustrantă – s-ar putea să rămân aici tot restul vieții mele; deși asta nu m-ar deranja...

Lorenzo se conectă la câmpul energetic al preotului, în timp ce acesta pălăvrăgea în continuare, dar nu îl putu pătrunde. *E prea alunecos. De când are încredere Alessandro de Medici într-un iezuit? Mă rog, poate le este util, din moment ce ei sunt încă în căutare de documente pierdute.* Claudia îi atinse ușor cotul ca să-l facă atent. Armando Pierleoni, într-un costum Armani negru, se apropie de masă cu un ulcior și un pahar cu apă și se așează lângă o fotografie de mari dimensiuni, făcută după pictura sa cu Iisus și Maria Magdalena.

Alessandro se duse la masă și își întoarse fața către grup.

– Vă mulțumesc că ați venit. În această seară, ne aflăm în biroul privat al lui Cosimo de Medici, o încăpere la care publicul nu are acces, pentru a sărbători vânzarea picturii lui Armando palatului Uffizi. Știm cu toții că Florența s-a luminat când *Iisus și Maria Magdalena* a fost adusă la Capela Prinților acum doi ani, iar familia Medici este mândră să expună această operă revoluționară într-o cameră specială, la Uffizi.

Lorenzo detectă un zâmbet ezitant pe fața relaxată a iezuitului. *Ce putea el să gândească despre pictura controversată a lui Armando?*

– Armando, în seara aceasta am oportunitatea să te prezint părintelui Giorgio Faccini, un arhivar al Vaticanului care mă ajută să cercetez despre strămoșii mei iluștri. Părintele Faccini este fascinat de lucrarea ta și a dorit să ni se alăture la această sărbătorire a ei. Suntem cu toții interesați să auzim gândurile tale despre reacția publicului la opera ta.

Iezuitul zâmbea la Armando, în timp ce Alessandro stătea lângă Pietro, care radia de mândrie pentru fiul său.

Tăcerea se adânci, în timp ce toată lumea aștepta ca Armando să vorbească.

Ei bine... cuteză Armando, eu sunt pictor, nu un om al cuvintelor. Ceea ce îmi vine acum în minte este cât de mulțumit și de smerit sunt în fața bucuriei pe care oamenii o simt când văd această pictură.

Asta era puțin spus; oamenii care văzuseră lucrarea *Iisus și Maria Magdalena* în Capela Prinților, cu Pachelbel's Canon cântat pe fundal, rămăseseră înmărmuriți. Aproape în timpul fiecărei vizionări, câțiva izbucneau în lacrimi și suspine; iar alții se uitau uluiți la pictură, ca intrați în transă.

– Ei bine, chiar nu știu ce să mai spun... Are cineva întrebări?

Urmă o pauză, iar apoi se făcu auzită extrem de frumoasa tânără brunetă, Sarah Appel:

– Armando, știu că procesul de creație al acestei picturi a fost dificil pentru tine, dar cum e să fii un canal pentru asemenea măreție celestă?

Sarah își amintea cum îi povestise Jennifer despre nopțile albe ale lui Armando din timpul creării capodoperei

și se gândea și la ce știa ea singură despre sufletul lui chinuit.

– Ah, foarte bine, Sarah! Ar fi trebuit să încep chiar de acolo. Ca întotdeauna, îmi dai îndemnuri bune. Tu ai înțeles mereu cele mai profunde dedesubturi ale muncii mele, așa încât, pentru tine, voi încerca să răspund. Dar, înainte să încep, trebuie să onorăm limitarea impusă de cuvinte. Imagini cu Iisus și Maria Magdalena mă tot îndepărtau de la lucrări pe care le schițam de multe luni. Nu puteam să mai lucrez la viziunile mele trinitare despre Rai, iad și purgatoriu din lumea modernă – picturile pe care mi le cereau galeriile – eram stresat din cauză că urma să am un mare vernisaj. De vreme ce nu eram capabil să mă țin de munca mea obișnuită, mi-am aranjat o pânză pe care am simțit-o că ar avea mărimea potrivită pentru imaginile care îmi tot invadeau mintea. M-am așezat pe scaun în fața ei, mi-am fixat privirea la suprafața albă și am intrat în transă. Curând, raze vibrante de lumină mi-au filat pânza, astfel încât le-am urmat înapoi, la sursă, un spațiu din spatele capului meu, unde s-a descărcat imaginea primară. Pe măsură ce schițam în cărbune, culori au început să curgă prin străluciri, iar eu am urmat indiciile. Orele zburau ca secunde, o zi, într-o oră și, ca un nebun, abia dacă știam unde mă aflu sau ce parte a zilei era. Ca printr-un miracol, am finalizat-o, imaginea care a venit prin mine urmărind razele strălucitoare provenite din sunete de strigăt.

Armando tresări la această amintire și dându-și umerii în față păru neajutorat și inexpresiv. Jennifer se mișcă în scaun ca să-i prindă privirea și îi zâmbi cu căldură. Imediat, el se destinse.

Soțul lui Sarah, Simon, un tip remarcabil și foarte curios, mormăi, având grijă să fie auzit:

– Sunete de strigăt? Ce ciudat!

Apoi, continuă mai hotărât:

– Mă face să mă gândesc, Armando, că ai experimentat sinestezia, auzind lumina. Mi-ar plăcea să știu ce înțelegi prin asta. Crezi că poți explica?

Sarah încuviință din cap, în semn de încurajare; Simon verbalizase tocmai ceea ce se întreba și ea.

– Ah-h-h..., mârâi Armando.

Sunetul se auzea în cele mai adânci locuri din craniul meu, de unde veneau razele de lumină. Am încercat să-mi ascut auzul, dar un sunet oceanic îmi exploda în cap ca un anevrism.

– Părinte Faccini, bănuiesc că întâlnești tot timpul însemnări vechi de experiențe spirituale; nu ai dat peste nimic asemănător?

– Păi, Armando, nu pot spune că am văzut însemnări aparținând picturilor, dar misticii povestesc despre lucruri ca acestea. Pustnicii din deșert căutau tăcerea în peșteri adânci, pentru a auzi vocea Domnului.

Lorenzo era cu totul uimit de vocea preotului; chiar suna asemenea unui clavecin.

– Ei, hai, acuma, părinte! interveni Alessandro. Spui că sunetele pe care le-a auzit Armando ar putea fi vocea Domnului? Îmi imaginez că găsești pictura lui Armando o blasfemie, așa că sigur nu sugerezi că a venit de la *Dumnezeu*!

Își încrucișă brațele lungi cu mâneci negre peste piept, uitându-se la delicatul iezuit ca un prădător triumfător.

Matilda Pierleoni, mereu impecabil de politicoasă, trase sonor aer în piept. Pietro o bătu ușor pe mână și spuse:

– Haide, Alessandro, dragul meu prieten Medici, sigur nu ai intenția de a ajunge la o confruntare!

– Nici nu mă gândesc la asta, dragul meu văr favorit. Dar vrem să înțelegem modul în care această operă de artă a luat ființă! Ați văzut *Salvator Mundi* de Leonardo da Vinci? Mi-aș da și viața ca să aflu cum a executat da Vinci acea incredibilă imagine a lui Hristos. Lucrarea ta, Armando, e la fel de transcendentă. Ai descris cum ai primit imaginea, iar prietenul nostru iezuit sugerează că ar putea fi de la Dumnezeu! Ce interesant...

Ochii lui se mutară de la privirea voalată a lui Armando către profilul părintelui Faccini.

– Așa că să inversăm pozițiile cu dumneavoastră, om al lui Dumnezeu: Ce vă spune pictura lui Armando despre Iisus și Maria Magdalena?

Toată lumea din încăperea se simțea stânjenită, mai puțin Alessandro și Armando, care erau mai interesați să afle de unde venise imaginea, decât de regulile stricte ale societății politicoase. Ei se uitau la preot și așteptau...

Părintele Faccini își dresese glasul.

– Descrierea lui Armando sugerează că ar putea exista un contact cu forțele angelice. Dar de ce ar trebui să ne mire asta? El e artist, iar povestea Bisericii despre viața lui Iisus evoluează mereu. După cum știm cu toții, Dan Brown vorbește despre Iisus, căsătorit cu Maria Magdalena, deși asta e ridicol, deoarece Iisus a fost celibatar. Și-a preluat Armando imaginea din eteruri? Poate că da, dar asta nu o face valabilă; e doar o idee imaginară, ce plutește prin mintea colectivă.

– Desigur că asta nu înseamnă că e adevărată, izbucni Sarah tăioasă. Dar, părinte, atunci de ce rezonază oamenii atât de puternic cu ideea ca ei doi să fi fost căsătoriți? Bănuiesc că ai observat bucuria de pe chipurile oamenilor când privesc pictura lui Armando?

Își încrucișă cochet piciorul stâng peste genunchiul gol, arătându-și cu îndrăzneală coapsa provocatoare, fără a-și pleca privirea. Ostilitatea ei îl surprinse pe Simon, care detectă o tresărire pe fața controlată a lui Faccini, în timp ce acesta își întorcea rapid ochii spre Armando.

– În fine, Armando! Chiar dacă transpunerea Mariei Magdalena nu-mi captivează imaginația, cea a lui Hristos m-a mișcat profund, spuse el, fericit că scăpase de ochii de gheață ai lui Sarah. Ai surprins Prezența Adevărată, poate din cauza asta sunt oamenii atât de mișcați? *Tu ce crezi, Armando?*

Armando se miră la reacția puternică a lui Sarah față de acest preot cu maniere blânde, în timp ce spuse:

– Tot ce pot să fac e să vă descriu ce am simțit eu când am creat pictura.

Dar se opri...

– Pe măsură ce îl pictam pe Iisus, energia ei se îmbina cu a lui, cu sentimentele pe care le împărtășesc cu soția mea, Jennifer, zise și își mută privirea la ochii căprui strălucitori ai lui Jennifer. Când îi pictam pe amândoi, erau ca o lemniscată, cu energia curgând împrejur și iarăși înapoi.

Alessandro primea exact ceea ce dorea, o întetire a situației. Îl invitase pe politicianul, dar totuși directul părinte Faccini, pentru că, pe lângă faptul că era arhivar al Vaticanului, avea și o descendență aristocrată din vechiul principat Cerveteri, de la nord de Roma. Manierele sale de elită erau fără cusur.

– Dacă-mi permiteți, interveni dur Lorenzo, e de la sine înțeles ca Armando să spună asta, pentru că nu ar fi acesta *singurul* său mod în care i-ar putea cunoaște - adică în ipostaza de iubiți?

Această remarcă îl intrigă pe Pietro, deoarece Armando făcuse ani de zile de psihanaliză cu Lorenzo, înainte să apară pictura. Jennifer își ridică o sprânceană.

Înainte ca Armando să poată spune ceva, Alessandro interveni din nou:

– Poate Lorenzo are dreptate, când spune că modul în care a fost surprinsă Prezența Adevărată a venit printr-un tânăr artist recent căsătorit, care își adoră soția? Poate singura modalitate de a găsi Prezența Adevărată este căsătoria adevărată? Ce ai de spus despre asta, dragul meu prieten iezuit?

Lorenzo observă că limbajul trupului încordat al lui Alessandro se potrivea exact cu expresia lui înfocată. Preotul, arătând de parcă i s-ar fi dus pământul de sub picioare, dădu singura replică la care se putu gândi:

– Atributele divine ale căsătoriei, prețuite de atât de mult timp de Biserică, au apărut acum în artă prin intermediul acestei provocatoare viziuni despre Hristos. Dar totuși... asta *nu* dovedește că Iisus a fost căsătorit.

– Iertați-mă, părinte Faccini, interveni din nou Simon. Eu sunt jurnalist și sunt foarte sensibil la cuvinte. S-ar putea să faceți acest lucru inconștient, dar folosiți „Iisus”, când vă referiți la Iisus ca bărbat și apoi „Hristos”, atunci când vă gândiți la el ca divin; de ce?

– O fac intenționat, Simon. Prezența Adevărată se întâmplă când întreaga divinitate a lui Hristos e vizibilă, ca în pictura lui Armando sau în *Salvator Mundi*, a lui da Vinci. Cuvântul „Hrist” înseamnă Mesia. Știm foarte puțin despre istoricul Iisus, o discuție care ar putea continua toată noaptea. Armando a surprins divinitatea, Hristosul, Prezența Adevărată, Mesia, o imagine a speranței. Iar acum am și eu

întrebarea mea. Așa cum văd eu pictura, pentru mine ea este o femeie care vrea să-l prindă, o femeie care încearcă să-l țină pe loc. Vedeți și asta?

Își ridică privirile spre o mare de fețe care nu mai exprimau nimic și doar Pietro își înăbușea râsul.

– Da, hai să ne distrăm acum, sigur... Dar ce-i de râs aici, Pietro?

– Părinte Faccini, urmând raționamentul iezuit, Maria Magdalena ar fi speranța noastră pentru o lume mai bună, de vreme ce dorește să cuprindă esența divină a lui Iisus! Dacă asta vrei să zici, atunci pictura lui Armando mă face să cred că celibatul e pe cale să iasă din schemă. Vaticanul are o grămadă de lucruri la care să reflecteze zilele astea... și curând, sper.

Alessandro nu dorea ca această confruntare pornită de el să meargă prea departe, astfel încât se duse la Armando și rămase lângă el.

– Să trecem mai departe! Ne-am hotărât! Armando, îmi dai voie să fac anunțul oficial?

Armando încuviință.

– Timp de un an, Armando și dealerul lui au negociat cu noi pentru achiziționarea tabloului. Armando vrea 10 milioane de euro, dată fiind valoarea lui curentă, dar și ca să-i protejeze viitorul. Am fost de acord cu prețul lui și am promis să păstrăm pictura mereu în noua încăpere de la Uffizi. Vedem cât de mult le place oamenilor, iar după șocantul preț pe care l-a plătit prințul saudit pentru *Salvator Mundi*, noi suntem fericiți cu investiția noastră. Felicitări, Armando! Suntem încântați de achiziție!

Toți fură șocați la auzul sumei, mai ales Pietro, care era mereu îngrijorat cum să-și susțină familia numeroasă și